

Arrest

**nr. 98 397 van 6 maart 2013
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 29 oktober 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 april 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 17 mei 2011 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 9 augustus 2011 wordt de aanvraag ontvankelijk verklaard. Op 4 april 2012 maakt de arts-adviseur zijn advies betreffende de medische gegevens van verzoeker over.

Op 12 april 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen ongegrond wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 28 september 2012. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 17.05.2011 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

H., H. (R.R.: ...)

nationaliteit: Armenië (Rep.)

geboren te Jerevan op (...) 1987

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 09.08.2011, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er worden medische elementen aangehaald voor H., H.. De arts-adviseur evalueerde deze gegevens op 04.04.2012 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en concludeerde dat er geen aandoening blijkt die een actueel reëel risico inhoudt voor betrokkene's leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een actueel reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het land van herkomst is: cfr. het gebrek aan een duidelijke identificatie van een actuele ernstige aandoening laat niet toe de actuele noodzaak tot medische behandeling te bevestigen, noch de beschikbaarheid ervan te beoordelen in het land van herkomst.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland, Armenië.

De arts-adviseur stelt in het medisch verslag dat betrokkene kan reizen en er geen medische noodzaak tot mantelzorg blijkt.

Derhalve dient de aanvraag ongegrond verklaard te worden.

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

Op 28 september 2012 wordt aan verzoeker eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht. Tegen deze beslissing heeft verzoeker bij afzonderlijk verzoekschrift een annulatieberoep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), gekend onder het rolnummer 113 808.

2. Over de ontvankelijkheid

In de nota met opmerkingen werpt verweerder een exceptie op wegens het ontbreken van het rechtens vereiste belang nu verzoeker op 17 november 2012 opnieuw een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen heeft ingediend. Verweerder laat evenwel na uiteen te zetten waarom het loutere feit dat een nieuwe aanvraag om medische redenen is ingediend op 17 november 2012 tot gevolg heeft dat het belang ontbreekt wat de huidige vordering tegen de bestreden beslissing betreft en die betrekking heeft op een aanvraag ingediend op 17 mei 2011. De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het enige middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) *juncto* artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, in werking getreden op 1 december 2009.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"Artikel 9ter, § 1 van voormelde Wet van 15 december 1980 luidt als volgt:

De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

Artikel 9ter, § 1 van voormelde Wet van 15 december 1980 beschermt elke persoon met een ziekte die "een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft" dat wil zeggen het land waar betrokkene naar zou moeten terugkeren na afwijzing van de 9ter-aanvraag.

Uit de tekst van de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij steunend op het advies van de arts-adviseur (zie stuk nr. 9) dat de behandeling van 6 maanden voor de "majeure anxiodressieve toestand" eveneens toepasselijk verklaart op de andere medische aandoeningen ("ischialgie links en artrose van de linkerheup", "visusstooris", en "pijn ter hoogte van de borstkas en stressgerelateerde arteriële hypertensie met tachycardie") waarvan geen positieve evolutie middels regelmatige behandeling kan worden verwacht.

De laatstgenoemde ziekten zijn niet verminderbaar of kunnen hernemen na het terugsturen van verzoekende partij naar het land van herkomst waar zijn ervaringen de oorzaak zijn voor zijn "stressgerelateerde artiele hypertensie met tachycardie".

Het zelfde geldt voor de "majeure anxiodressieve toestand" die kan herleven eenmaal verzoekende partij werd gerepatriëerd en aan dezelfde onveilige toestand wordt blootgesteld.

De verbetering van deze laatste toestand was enkel mogelijk in België na behandeling.

Deze onveilige situatie die de ernstige medische aandoeningen veroorzaakten zijn niet weggenomen en zullen onmiddellijk na repatriëring deze aandoeningen doen herleven.

Het maakt hierbij niet uit of er een behandeling voorhanden is in het land van herkomst van verzoekende partij omdat deze de onveilige situatie die de oorzaak is voor de stress- en angstgerelateerde aandoeningen niet wegneemt.

De bestreden beslissing houdt in dat verzoekende partij zal worden gerepatriëerd waardoor opnieuw dreigt te worden vermoord en haar stress- en angstgerelateerde aandoeningen opnieuw zullen herleven dat wil zeggen zij verzoekende partij aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing blootstelt.

Verwerende partij is van de niet herstelbare aandoeningen en van het voortbestaan van de oorzaken van de stress- en angstgerelateerde aandoeningen die in het land van herkomst van verzoekende partij blijven voortbestaan en een voortdurende bedreiging blijven vormen.

Schending van artikel 3 van het voormelde Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd juncto artikel 4 van het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000.

Eveneens om voorgaande redenen kan verwerende partij niet voorhouden dat zij niet op de hoogte is om de actuele toestand of toekomstige evolutie van verzoekende partij bij repatriëring te kennen.

Schending van de materiële motiveringsplicht.

Om voorgaande redenen kon verwerende partij niet redelijkerwijze tot de bestreden beslissing komen.

De bestreden beslissing dient daarom te worden vernietigd.”

3.2 De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Waar verzoeker inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, zijnde artikel 9ter van de vreemdelingenwet en naar de feitelijke gegevens die eraan ten grondslag, met name dat wat de ziekte van verzoeker betreft, de arts-adviseur de aangehaalde medische argumenten evalueerde en stelt dat er vanuit medisch standpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer naar het land van herkomst aangezien het gebrek aan een duidelijke identificatie van een actuele ernstige aandoening niet toelaat de actuele noodzaak tot medische behandeling te bevestigen of de beschikbaarheid ervan te beoordelen in het land van herkomst. Bovendien stelt de arts-adviseur aan de hand van het medisch verslag vast dat verzoeker kan reizen en er geen medische noodzaak is tot mantelzorg. Verweerder concludeert dat uit het voorgelegd medische dossier niet kan worden afgeleid dat verzoeker lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of niet kan worden afgeleid dat verzoeker lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Verzoeker betoogt dat de ziekten “niet verminderbaar” zijn “of kunnen hernemen na het terugsturen” naar het land van herkomst waar zijn ervaringen de oorzaak zijn voor zijn “stressgerelateerde artïële hypertensie met tachycardie”. Ook de “majeure anxiodepressieve toestand” kan herleven eenmaal verzoeker wordt gerepatriëerd en aan dezelfde onveilige toestand wordt blootgesteld. De onveilige situatie in het land van herkomst die de medische aandoeningen veroorzaakten, bestaan nog steeds waardoor na repatriëring de aandoeningen zullen herleven.

Verzoeker heeft bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf van 17 mei 2011 een medisch verslag gevoegd van 14 april 2011. De arts-adviseur heeft met betrekking tot het medisch verslag het volgende advies verstrekt op 4 april 2012:

“Uit een studie van het ter staving van de aanvraag voorgelegde medisch getuigschrift blijkt dat deze 24-jarige man zich in april 2011 met een majeure anxiodepressieve toestand, ischialgie links en artrose van de linkerheup, een visusstoornis, pijn ter hoogte van de borstkas en stress-gerelateerde arteriële hypertensie met tachycardie presenteerde.

De geconsulteerde huisarts, dr. B., vermeldde een medicamenteuze behandeling met Sipralexa 10 mg

(farmaceutische stof escitalopram: een antidepressivum), Alprazolam 0,5 mg (farmaceutische stof alprazolam: een benzodiazepine die gebruikt wordt als anxiolyticum/een geneesmiddel dat angst en onrust vermindert) en Brufen 400 mg (farmaceutische stof ibuprofen: een NSAID of niet-steroidaal anti-inflammatoir geneesmiddel; een geneesmiddel met pijnstillende en ontstekingsremmende werking). Hij attesteerde verder dat de voorziene duur van de noodzakelijke behandeling 6 maanden bedroeg, dat de evolutie gunstig was met continue behandeling en dat opvolging neuropsychiatrie, orthopedie en oftalmologie noodzakelijk waren.

Ondanks het tijdsverloop van intussen meer dan 11 maanden ontvingen we van de betrokkene geen aanvullende medische (eventueel neuropsychiatrische, orthopedische, oftalmologische en/of cardiologische) getuigschriften/verslagen meer aangaande de verdere evolutie van de beschreven medische problematiek (majeure anxiodepressieve toestand, ischialgie links en artrose linkerheup, visusstoornis, pijn ter hoogte van de borstkas, stress-gerelateerde arteriële hypertensie met tachycardie) na april 2011 en/of ter staving van een orthopedische diagnose en de graad van ernst in verband met de beschreven ischialgie links en/of ter staving van een oftalmologische diagnose en de graad van ernst in verband met de beschreven visusstoornis en/of ter staving van een cardiologische diagnose en de graad van ernst in verband met de beschreven pijn ter hoogte van de borstkas (en stress-gerelateerde arteriële hypertensie met tachycardie) en/of waaruit zou blijken dat hij in deze context nog steeds medische (eventueel neuropsychiatrische, orthopedische, oftalmologische en/of cardiologische) zorgen krijgt en/of m.b.t. de precieze aard van een eventuele huidige noodzakelijke medische behandeling.

Het gebrek aan een duidelijke identificatie van een actuele ernstige psychiatrische, orthopedische, oftalmologische en/of cardiologische aandoening laat niet toe de actuele noodzaak tot medische behandeling te bevestigen, noch de beschikbaarheid ervan te beoordelen in het land van herkomst. Op basis van het ter staving van de aanvraag voorgelegde medisch getuigschrift kan de actuele aanwezigheid bij de betrokkene van een risico in de zin van het artikel ster niet bevestigd worden.

Op basis van het ter staving van de aanvraag voorgelegde medisch getuigschrift blijkt niet dat er bij de betrokkene sprake is van een actuele strikte medische contra-indicatie om te reizen.

Op basis van het ter staving van de aanvraag voorgelegde medisch getuigschrift blijkt niet dat mantelzorg op dit ogenblik strikt medisch vereist is bij de betrokkene.

Conclusie:

Op basis van het ter staving van de aanvraag voorgelegde medisch getuigschrift blijkt mijns insziens geen aandoening die een actueel reëel risico inhoudt voor betrokkenes leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een actueel reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het land van herkomst is: cfr. het gebrek aan een duidelijke identificatie van een actuele ernstige psychiatrische, orthopedische, oftalmologische en/of cardiologische aandoening laat niet toe de actuele noodzaak tot medische behandeling te bevestigen, noch de beschikbaarheid ervan te beoordelen in het land van herkomst.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland, Armenië."

In zijn advies verwijst de ambtenaar-geneesheer aldus expliciet naar het voorgelegd medische verslag ter staving van de aandoeningen en hij leidt uit deze gegevens af dat er geen sprake is van een actuele strikte medische contra-indicatie om te reizen. Evenmin is mantelzorg vereist volgens het advies van de arts-adviseur. Uit de voorgelegde gegevens blijkt niet dat bij een terugkeer naar het land van herkomst de aandoeningen 'herleven' terwijl er uitdrukkelijk wordt gevraagd in het standaard medisch getuigschrift om de eventuele redenen van verzet tegen een terugkeer te noteren. Aldus lijkt het advies van de ambtenaar-geneesheer dat er geen specifieke medische redenen te vinden zijn die zich verzetten tegen een terugkeer van verzoeker, niet kennelijk onredelijk. Waar verzoeker stelt dat de aandoeningen "opnieuw zullen herleven" bij een terugkeer dient vastgesteld te worden dat zulks niet blijkt uit het voorgelegde medische verslag en nergens wordt aangetoond door verzoeker. Dit is een eigen oordeel van verzoeker. De loutere bewering dat de aandoeningen zullen herleven, volstaat niet om het advies van de arts-adviseur en de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

Waar verzoeker betoogt dat de onveilige situatie nog steeds bestaat en dat verweerder niet kan voorhouden niet op de hoogte te zijn van de actuele toestand of toekomstige evolutie van verzoeker bij een repatriëring, verwijst de Raad naar de bepalingen van artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat de vreemdeling samen met zijn aanvraag "alle nuttige inlichtingen" aangaande zijn ziekte dient over te maken. In de mate verzoeker meent dat verweerder op de hoogte dient te zijn van de onveilige situatie in zijn land van herkomst en op de hoogte dient te zijn van de toekomstige evolutie van zijn ziekte na een repatriëring, zonder dit in zijn aanvraag aan te voeren en *in concreto* aan te tonen, kan hij aldus niet worden gevolgd.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt hierdoor niet aangetoond.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoeker toont niet aan dat werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel niet kan worden aangenomen.

De bestreden beslissing steunt op afdoende, pertinente, ter zake dienende en deugdelijke motieven. Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze tot stand kwam of steunt op een foutieve feitenvinding. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen, evenmin als de schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Het enige middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes maart tweeduizend dertien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN